

Vánoční koncert koled

Loňského roku 2013, po skončení koncertu vánočních koled, oslovilo zpěvačky několik posluchačů dotazem: nezapomenete příští rok, abychom si opět mohli zazpívat koledy k oslavě narození Ježíška? Nezapomenuli jsme.

Letos opět uskutečníme Vánoční koncert koled. Koncert bude 25. prosince v kostele sv. Petra a Pavla, v 15.00 hodin. Zpívat budou: Vlasta Šamanová – soprán, Jana Grossová – alt. Na varhany bude hrát Vladimír Hradec. Každý návštěvník dostane, stejně jako loni, texty zpívaných písní. Každý se bude moct rozhodnout, zda bude jenom posluchačem, nebo se přidá ke zpěvu. Vstup je zdarma.

Vladimír Hradec, varhaník

Pravidelný pořad bohoslužeb

v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vánoční pořad bohoslužeb v Mělníce a okolí v roce 2014

24. prosince (středa) – Štědrý den:

- 16.00 - „půlnoční“ mše sv. pro děti - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 22.00 - půlnoční mše sv. - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 22.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 24.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

25. prosince (čtvrtek) - Slavnost Narození Páně:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

26. prosince (pátek) - Slavnost sv. Štěpána prvomučedníka:

- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

27. prosince (sobota):

- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké

28. prosince (neděle) - Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

31. prosince (středa) - poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku:

- 16.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

1. ledna 2015 (čtvrtek) - Slavnost Matky Boží, Panny Marie:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

3. ledna 2015 (sobota):

- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké

4. ledna 2015 (neděle) - Slavnost Zjevení Páně:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozžářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil spasitel – to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“

Lukáš 2, 1-14

*Pane Ježíši přijď, prosím,
o těchto vánocích i do mého života
a přines do něj svůj pokoj,
lásku a všechno to, co mi schází,
co stále někde hledám,
po čem toužím ale nemohu to nalézt.
Vždyť Ty jsi přišel, abych měl život a měl ho v plnosti.
Kéž přijde Kristus k Vám,
žehná Vám a dává hodně milostí.*

Boží Syn se „stal jedním z nás”

Ježíš se narodil z vyvoleného národa, aby naplnil slib daný Abrahámovi, který ustavičně připomínali proroci. Ti mluvili jménem Boha a na jeho místě. Řád Starého zákona je svou podstatou zaměřen k přípravě a zvěstování příchodu Krista, Vykupitele všeho stvoření, a jeho mesiášského království. Tak jsou knihy Starého zákona trvalými svědky láskyplného Božího vedení. To dosahuje svého cíle v Kristu: ten už nemluví jen „ve jménu Boha” jako proroci, nýbrž tu promlouvá sám Bůh ve svém věčném Slovu, které se stalo tělem. Zde se setkáváme s podstatným momentem, jímž se křesťanství liší od ostatních náboženství, v nichž je od počátku deklarováno hledání Boha ze strany člověka. V křesťanství se vše odvíjí od vtělení Slova. Zde nejenom člověk hledá Boha, ale Bůh sám přichází, aby o sobě promlouval k člověku a ukazoval mu cestu, po níž k němu může dojít.

To hlásá prolog Janova evangelia: „Boha nikdy nikdo neviděl. Jednorozený Bůh který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu” (J 1,18). Proto je vtělené Slovo naplněním hluboké touhy, přítomné v každém lidském náboženství; toto naplnění je Božím dílem a převyšuje veškeré lidské očekávání. Je to tajemství milosti.

V Kristu už náboženství není snahou „hledat Boha, zdali by se ho snad nějak mohli dohmatat a nalézt ho” (Sk 17, 27), ale odpovědí víry Bohu, který se zjevuje: v této odpovědi mluví člověk se svým Bohem jako se Stvořitelem a Otcem; a tato odpověď může být dána díky jedinému člověku, který je zároveň Slovem soupodstatným s Otcem, v němž Bůh hovoří s každým člověkem a člověk se stává takovým, aby mohl Bohu odpovědět. Ba víc, v tomto člověku odpovídá Bohu veškeré stvoření. Ježíš Kristus je totiž nový počátek všeho: v něm je všechno znovu objevováno, přijímáno a navraceno Stvořiteli, od něhož vše vzešlo. Tímto způsobem je tedy Kristus naplněním touhy všech náboženství světa, a z tohoto důvodu je jeho jedinou a definitivní cestou. Jestliže na jedné straně hovoří k lidem v Kristu Bůh sám o sobě, pak na druhé straně zároveň v Kristu samotném mluví celý lidský rod a veškeré stvoření o sobě k Bohu, a dokonce se Bohu odevzdává. Tak se všechno vrací ke svému počátku. Ježíš Kristus je jednota všeho (srov. Ef 1, 10) a zároveň dovršení všeho v Bohu; a tato dokonalost je Boží slávou. Náboženství ustanovené v Kristu je náboženstvím slávy, bytí v novosti života ke chvále Boží slávy (srov. Ef 1, 12). Veškeré stvoření je ve skutečnosti povoláním jeho slávy; zvláště pak člověk (vivens homo) je zjevením Boží slávy, neboť je povolán, aby žil v plnosti života v Bohu.

Spasitel světa Kristus je jediný prostředník mezi Bohem a lidmi a není pod nebem jiného jména, jímž bychom mohli být spaseni (srov. Sk 4, 12). V listu Efesanům čteme: „V něm máme vykoupění skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a prozíravostí... jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas” (Ef 1, 7-10). Kristus, Syn soupodstatný s Otcem, je tak ten, který zjevil Boží plán s veškerým stvořením, zvláště s člověkem. Jak zdůrazňuje 2. vatikánský koncil, „plně odhaluje člověka jemu samému a dává mu poznat vznešenost jeho povolání”. Toto povolání mu ukazuje tak, že odhaluje tajemství Otce a jeho lásky. Jako „obraz neviditelného Boha” je Kristus dokonalý člověk, který navrátil Adamovým synům podobnost s Bohem, porušenou hříchem. V jeho lidské přirozenosti, prosté každého hříchu a přijaté do božské osoby Slova, se pozvedá obecná přirozenost všech lidí k nejvyšší důstojnosti: „Vždyť svým vtělením se jistým způsobem spojil s každým člověkem on sám, Syn Boží. Lidskýma rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval. Narozen z Panny Marie, stal se opravdu jedním z nás, ve všem nám podobný kromě hříchu”.

Tertio millennio adveniente, sv. Jan Pavel II.

Zjevení Páně

Nový překlad Písma svatého použil jako ekvivalent slova „magoi” pojem „mágové” či „hvězdopřavci”. Ale tito muži zcela jistě nebyli ani mágové, kteří by se chtěli zmocnit Boha a světa, ani astronomové v dnešním vědeckém smyslu, ani astrologové, kteří by svoje poznatky pak chtěli zpeněžit. Byli to lidé, kteří hledali více. Hledali světlo, které nám ukazuje cestu, po níž musíme ve svém životě jít. Byli to lidé, kteří byli přesvědčeni, že je možné Boží stopy najít a nechat se jimi vést, abychom dosáhli

opravdového života. Nebyli to tedy dobrodruzi, kteří chtěli získat věhlas tím, že přinesou nové poznatky o Zemi. Jejich pohled sahal mnohem dál. Byli to lidé, kteří hledali Boha, a tím sami sebe. Byli to lidé neklidného srdce, kteří hledali skutečnou moudrost, hledali způsob, jak máme žít a být lidmi. To, co je na těchto tajemných mužích zvláštní a co je jim vlastní, můžeme asi nejlépe poznat na protikladu, který se ukázal v Jeruzalémě.

Začněme postavou Heroda: o dítě se zajímá, ale ne proto, aby se mu, jak tvrdí, poklonil, nýbrž aby je odstranil. Je to člověk moci, který v druhém cítí jen konkurenta. I na Boha se dívá jako na konkurenta. Proto musí být Bůh odstraněn. Měli bychom uvažovat, zda také v nás není něco z Heroda. Zda také my nevnímáme Boha jako konkurenta, který nám určuje hranice, brání nám dělat si, co chceme, a který nám bere něco z vlastních představ o našem životě? A tak jsme vnitřně nespokojeni a neradostní. Cestu smíření však můžeme najít jen tehdy, když poznáme, že přítomnost všemocné lásky nám nic nevezme, ani nás v ničem neohrozí, ale naopak nám poskytne prostor, ve kterém lze opravdu žít.

Pak jsou tu také obyvatelé Jeruzaléma: neměli bychom je odsuzovat! Byli to lidé jako my – dobří i špatní. Měli tolik starostí a námahy i malých radostí všedního dne, že na víc již neměli čas ani sílu. Také nám se snadno stane, že se utápíme v každodenních starostech a nehledáme cestu k Bohu.

Nakonec jsou tu vykladači Písma, kteří je znají a umějí je vykládat, a tak mohou být hledajícím opravdovou pomocí. Ale, jak říká svatý Augustin: Ukazatele ukazují cestu, ale samy zůstávají stát. Pro tyto teology Písmo nakonec zůstalo jen atlasem jejich zvědavosti, množstvím zvládnutých myšlenek, o kterých diskutovali. Myšlenka, že se o Písmu nemá jen diskutovat a je znát, ale že se má žít, je vůbec nenapadla. Nejsme také my v pokušení považovat Písmo svaté i víru církve spíše za předmět diskuse než za cestu života? Kristus nechtěl církev proto, aby o Božím slově pouze diskutovala, ale proto, aby byla místem, kde se toto slovo žije. Naše srdce by měla být stále připravena brát slovo Bible jako pravdu, která je cestou a po které náš život volá a na niž dobře odpovíme jen tehdy, pokud žijeme a jdeme společně.

Jakou hvězdu mudrci viděli? Po staletí se o ní vedly mnohé astronomické diskuse. Kepler se domníval, že to byla nova nebo supernova. Jiní tvrdili, že to byla Halleyova kometa, další zase hovořili o konjunkci Jupitera a Saturna. Všechny tyto náměty k diskusi jsou sice zajímavé, ale nepřivádějí nás k podstatě věci. Tito lidé chtěli poznat Boží stopy. Byli přesvědčeni, že nebesa zvěstují Boží slávu, že Boha lze vidět ve stvoření, že ten, kdo stále hledá, může najít Boha především srdcem, které po něm touží a které se mu může přiblížit. Jestliže toto budeme činit, pak objevíme, že ten, který stvořil svět, a ten, který se narodil v Betlémě a přebývá mezi námi v eucharistii, je jeden a týž živý Bůh, jenž nás volá a jenž nás chce připravit na věčný život. Znamená to, že ze všech duchovních prvopočátků, z vědy i náboženství vedou ukazatele cesty k Bohu, že každé lidské srdce nese znamení oné hvězdy, která nakonec vede každého do Betléma a ukazuje nám: Zde je ten, na kterého všechno v tichosti čeká.

Se slavností Zjevení Páně se pojí jeden zvyk. Na dveře svých obydlí píšeme letopočet a písmena C+M+B, což znamená „Christus mansionem benedicat – ať Kristus požehná tomuto příbytku”. Prosíme ho, aby s námi bydlel, aby chránil tento dům a uzavřel ho všemu zlému, hrozcímu a ničivému. Prosíme ho, aby ho otevřel v duchu pravé lásky, aby ho učinil domem pohostinnosti, ve kterém se budeme mít rádi a společně se staneme poutníky k věčnosti. Tato písmena jsou ale také zkratkami jmen Kašpar, Melichar, Baltazar, která

jsou, jak víme, dosvědčena již z první poloviny druhého století. Také dnes naznačují, že se chceme připojit k těmto mudrcům z východu, že chceme být poutníky, kteří jdou za hvězdou. Během staletí se mudrci z východu stali sami hvězdami, které nás vedou a které nám ukazují, kde je Kristus.

Toto je poslední připomínka dnešního dne: Pán chce, abychom se i my sami stali hvězdami, aby také v nás explodovala tato proměňující víra, kterou se uvolní do nás vložené světlo, abychom našli cestu a stali se jejimi ukazateli pro druhé. O to v tento sváteční den prosme Pána. Amen.

Benedikt XVI.

Křest Páně

Tento svátek je především epifanií neboli zjevením Kristovy osoby. Východní liturgie řadí tento svátek ke zjevení mudrcům a k zázraku v Káně (Jan 2,1-11), kde je řečeno, že „Ježíš zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něho uvěřili”. Křest Páně neslavíme kvůli „udalosti křtu”, ale kvůli zjevení Kristovy osoby započatému o Vánocích.

Svátek Křtu Páně je zakončením vánoční doby. Přirozeně nás však musí napadnout otázka, jak souvisí křest s tajemstvím narození. Souvislost je velmi prostá: v obou případech se jedná o zjevení. Syn Boží se vtělil, a tak ukázal svoji slávu, důstojnost. Ježíšova sláva (důstojnost) se posléze zjevila i třem mudrcům (Mt 2,11), svatebčanům v Káni (Jan 2,1n.), Janu Křtiteli po křtu v Jordánu. Jasně tedy vidíme, že všechny tyto události vánočního okruhu mají jako společného jmenovatele zjevení slávy. V těchto událostech poznáváme, kdo Bůh je – on se nám zjevuje a dává v Synu.

Je na místě otázka, proč se Kristus nechal pokřtít. Je jasné, že tento křest mu „nic nepřidal”: všimněme si, že Duch na něj sestoupil po jeho vystoupení z vody, tedy po křtu, aby se naznačilo, že přichází nezávisle na ponoření do jordánských vod. Kristus právě tím, že se podvolil křtu vodou, ukázal kontinuitu s Janovou službou: bylo totiž vhodné, aby se při Janově službě „zjevil” jako ten, který „přebírá štafetu” od předchůdce. Tímto úkonem rovněž potvrdil, že Jan byl skutečně poslaný od Otce, že jeho křest byl „v Božím plánu”. Veřejným symbolickým uznáním předchůdce a jeho služby Kristus nepřímou poukázal na sebe, lépe řečeno na Otce.

Po křtu v Jordánu je Kristus ujištěn o tom, že Otec je na jeho straně. „Boží služebník” potřebuje povzbuzení a „jistotu”, že Otec sám je při něm, při jeho činnosti. Kristus tedy nebude konat zázraky a mocné činy „ze sebe”, ale z Otce, z daru jeho Ducha. Syn je totiž „vyvolen” Otcem a jím samotným poslán. Otcovo ujištění není však určeno pouze Kristu, ale také dalším lidem (proto se jedná o „zjevení”).

Podle Angelo Scarano